

saa megen Ligegyldighed efter Prisen, at Mary tænkte, Pengene kun havde ringe Værd for ham.

Han var strax villig til at betale den Sum, der blev forlangt. Da det var ordnet, slentrede han omkring i Haven, ledsaget af Mary, og betragtede Aaen, med Hensyn til hvilken han røbede lidt mere Interesse, end han hidtil havde lagt for Dagen.

»Der er landligt her, og Alt er meget smukt,« sagde han. »Jeg vil gaae tilbage til Posthuset og faae min Koffert bragt herhen.«

»Skal jeg ikke sende en af Drengene fra Møllen hen efter Deres Tøi, Sir?« spurgte Mary. »De maa være træt; husk paa, at De har været syg.«

»Det er meget venligt af Dem at tænke derpaa; men jeg er ikke træt — den lille Spadsere-tour vil gjøre mig godt.« Han hilste flygtigt og bortfjernede sig med langsomme Skridt gennem den lille Havelaage. Mary saae tankefuldt efter ham.

»Stakkels Fyr!« sagde hun halvøiet, »hvilket tungsindigt Udtryk han har! Han saae ud til at have haft en stor Sorg.«

Og han havde virkelig haft store Sorger og lidt store Tab, som dog navnlig hidrørte fra vedholdende Uheld i Spil, kostbare Veddelshestes og andre uheldige Speculationer; men Mary, som var et følsomt, romantisk lille Væsen, troede, at hans Sorg maatte hidrøre fra Hjertet. Maaskee havde han elsket, uden at hans Kjærlighed var bleven besvaret, skjøndt dette næsten syntes umuligt; mere sandsynligt var det, at Gjenstanden for hans Kjærlighed var død Aftenen før Brylluppet — Mary havde læst om noget Saadant i Bøger. Men hvorledes det nu end forholdt sig, saa var hun overbevist om, at den Fremmede, med det smukke, bløge Ansigt og de dybtliggende mørke Øine, havde været Helten i en eller anden sørgelig Roman.

Hun blev staaende et Par Minutter ved Have-laaen og hengav sig til disse Betragtninger; derpaa ilede hun hen i Møllen for at fortælle Faderen, at Værelserne vare udleiede. Da hun kom tilbage til Huset, traf hun sin Søster Harriet, som netop var kommen hjem, efter at have besørget sine Indkjøb paa Torvet og faaet sig en lille Passiar i Lowminster, og de to unge Piger gave sig nu, i Forening med den lille Tjenestepige, ifærd med at ordne Alt i den fremmede Herres Værelser. Mary løb ned i Haven for at plukke friske Roser, og den lille Dagligstue var opfyldt af deres yndige Duft, da den Fremmede endelig kom, ledsaget af en Dreng, som bar en stor, sort Læderkoffert.

Han lagde ikke Mærke til Roserne, skjøndt det var de smukkeste, Mary havde kunnet finde i Haven, og spurgte Søsteren i en noget vranten Tone, hvad de kunde give ham til Middag. Mary var lidt skuffet ved hans Interesse for noget saa prosaisk som Mad; men han var jo Reconvalescent, og Reconvalescenter ere ofte tilbøielige til at tillægge Sligt en utilbørlig Betydning. Harriet, som var meget huslig og ikke havde nogen romantisk Aversion for Mad-Spørgsmaalet, havde en fortræffelig Spiseseddel paa rede Haand, og da denne Sag var bleven ordnet til den Fremmedes Tilfredshed, trak de to unge Piger sig tilbage, Mary til den lyse Dagligstue, hvor hun satte sig med et Haandarbeide ved det aabne Vindue, Harriet til Kjøkkenet for at hjælpe ved og vaage over Tilberedelsen af deres nye Husfælles Middagsmad.

Mary havde fuldt op af Tid til at tænke paa den Fremmedes tungsindige Ansigt, medens hun hele den lange Sommer-Eftermiddag sad ved sit Arbeide, og Bierne summede og brummede og fløi haardt imod de smaa Ruder, og Duften af Tusinder af Blomster strømmede ind til hende fra den gamle Have. Ja, han var meget smuk, det var der ingen Tvivl om; der var noget saa Interessant i det indfaldne, sorgfulde Ansigt. Dersom det havde været en sund, kraftig og livsglad Mand, vilde han have været hende aldeles ligegyldig, tænkte hun, men der laa en Hemmelighed skjult i dette bekymrede Blik, som maatte opfylde Enhver med Interesse og Deltagelse. Hun talte med sin Søster om ham, da hun kom ind fra Kjøkkenet, men var overrasket ved at opdage, at denne praktiske Pige slet ikke syntes at være nysgjerrig efter at lære hans Historie at kjende. Harriet indrømmede, at han var smuk og bemærkede, at hans Klæder vare af et bedre Stof og et mere moderne Snit, end man var vant til at see i Lowminster.

»Han er Officer, troer jeg,« sagde Harriet til Slutning; »jeg saae en Messingplade paa hans Koffert, hvorpaa der stod: Capitain Herriston.«

»Herriston!« gjentog Mary, »hvilket smukt Navn!« Navnet forekom hende smukt, ligesom hun fandt Alt, hvad der stod i Forbindelse med den Fremmede, elegant og tiltrækkende. Hun saae ham slentre omkring i Haven, medens hun sad ved sit Arbeide, og undertiden kom han hen til Vinduet og talte et Par Ord med hende. Tiltrods for hans Høflighed var hans Væsen skjødesløst; men det forekom hende

ikke destomindre, at hun aldrig havde seet Nogen med et finere Væsen. Hun var kun nitten Aar gammel, og denne elegante Fremmede var den første interessante Personlighed, som hun nogensinde var truffen sammen med. Det var ikke saa forunderligt, om han forekom hende som et høiere Væsen, grundforskjelligt fra de unge Mænd i Lowminster — disse velhavende, pyntede Kræmmersønner, som beundrede hende og sagde hende Smigrerier paa deres plumpe Maade, naar hun og hendes Søster traf sammen med dem paa Engen om Søndagen efter endt Gudstjeneste.

Capitain Herriston talte kun lidt; han kunde blive staaende ved Vinduet i lang Tid ad Gangen, men gjorde kun af og til en ligegyldig Bemærkning. Om Aftenen havde Mr. Baxter for Skik at ryge sin Pibe ude i Lysthuset for Enden af Haven, naar Veiret var varmt nok dertil, og naar han sad der med sine to Døttre, gjorde Capitain Herriston Familien Selskab og var glad ved at udfinde, at de unge Damer ikke havde Noget imod, at han røg sin Cigar i deres Nærværelse. I Samtalens Løb forstod han da at faae Mr. Baxter til at fortælle om Lowminster, og denne dvælede især gjerne ved den gamle Byes Velstand og den Formue, som nogle af dens Handlende havde erhvervet sig.

»Der er nu Josiah Greenock — maaskee har De lagt Mærke til hans Boutik, han er Fiske- og Vildthandler, en meget formuende Mand, og saa Martin, Slagteren, som vel neppe giver ham Stort efter i den Retning. Esther Greenock og min Datter Mary ere Veninder; de vare sammen i Institutet, skal De vide, men Harriet blev hjemme og bestyrede mit Hus, og der findes neppe nogen flinkere Husholderske i hele Midlandshire. Esther Greenock er nydelig, maaskee lidt indbildsk af sin Faders Penge, men i det Hele taget en sød Pige; hun holder af Mary, som om det kunde være hendes Søster. Men det falder mig ind, Mary,« vedblev han, henvendt til sin Datter, »jeg har har ikke seet Esther her i den sidste Tid, hvad er der i Veien med hende?«

»Hun er i Woodgreen hos sin Tante, Fader,« svarede Mary; »maaskee bliver hun der det Meste af Sommeren.«

»Har De endnu ikke prøvet Deres Lykke derhenne i Aaen, Sir?« spurgte Mølleren efter en kort Pause.

»Nei, Mr. Baxter,« svarede Capitain Herriston. »For at sige Sandheden, er jeg ikke nogen meget lidenskabelig Angelfisker. Jeg er kommen til Lowminster mere for at gjenvinde min Helbred end for at fiske; men jeg vil naturligviis dog prøve min Lykke. Det vil være een Maade at faae Bugt med Tiden.«

Han udstødte et kort, utaalmodigt Suk og forlod Lysthuset, efter flygtigt at have ønsket Selskabet Godnat. Da de efterhaanden lærte ham nøiere at kjende, fandt de, at hans Sindsstemninger hyppigt underkastedes en saadan pludselig Forandring.

Capitain Herriston blev hos Mølleren i mange Uger; han fiskede daglig uden at fange Noget og tilbragte Aftenerne i Haven, undertiden rygende sin Cigar i Lysthuset, undertiden slentrede omkring mellem Blomsterbedene eller under de gamle Æbletræer med de to unge Piger, eller ogsaa kun med een af dem — hyppigst kun med een af dem, og denne ene var Mary.

Han var inden lang Tid, allerede medens Roserne endnu blomstrede i den gamle Have, bleven meget fortrolig i sin Tale med hende. Han fortalte hende om alle sine Bekymringer, og talte om sig selv paa en tungsindig, misfornøiet Maade, som syntes at forskafe ham nogen Lettelse. Ja, han havde haft en Hjertesorg, foruden mange andre Sorger. Han havde været forlovet med en fortryllende ung Pige, som var i Besiddelse af en stor Formue; men hendes Fader havde paa en skammelig Maade lagt sig derimellem og forhindret Forbindelsen. Alt i Livet gik ham imod; hans egen Fader havde behandlet ham slet. Af Grunde, som han kun meget løselig berørte overfor Mary Baxter, havde han seet sig nødsaget til at sælge sit Officeers-Patent, og var nu kommen til Lowminster, led og kjed af Livet. Fremtids-Udsigter havde han ingen af; han var det fattigste og usleste Udskud, som nogensinde havde existeret.

Mary blev aldrig træt af at lytte til disse Klager og af at bevidne Capitain Herriston sin Deltagelse. Trods alle sine Bekymringer forsømte han aldrig sit Ydre. Hans Klædedragt var altid udsøgt, selv under det afsondrede Liv, han nu førte; hans Bakkenbarter vare feilfrie. Fra Ærmeknapperne, en Onyx indfattet i Guld, indtil Tyrkisen i hans Kravate, var Alt, hvad han bar, lige elegant og kostbart. Hans Toiletkasse syntes for Mary at være Indbegrebet af alt Skjønt, naar hun frygtsom tittede ind i hans Værelse og saae den glimrende Uorden paa Bordet, hvor der fandtes Børster med Elfenbens Bagside og slebne Glas med Pommade og Parfumer

imellem hverandre. Hun spurgte ham engang, hvorledes han kunde være fattig, naar han eiede saadanne deilige Ting.

Han lo ad hendes Naivitet.

»Min kjære Miss Baxter,« sagde han, »man beholder saadanne Ting lige til det Sidste. Jeg har Penge nok en lille Stund endnu, og mine Creditorer maae vente. Spørgsmaalet er, hvad jeg skal gribe til i Fremtiden? Vælg en ny »Haandtering«, som mine Venner saa velvillig raade mig til? Det er en temmelig vanskelig Opgave for en Mand, der har sin tredivte Fødselsdag bag sig. Eller vandre ud og blive Faarehyrde? Noget maa der gjøres. Jeg kom herved, led og kjed af Livet i London, og i Haab om at faae en lys Idee herude i Landlivets Ensomhed og Ro; men nu har jeg været her i mange Uger, og Ideen er ikke kommen endnu. Nei, Mary, jeg veed i Sandhed ikke, hvad der skal blive af mig.«

Han kaldte hende paa sin skjødesløse, adspredte Maade undertiden Mary, og ved at høre sig kaldet saaledes af ham, følte hun sit Hjerte bæve — en sølsom dirrende Fornemmelse, halv Glæde, halv Smerte.

Saaledes forløb Tiden, og Sommeren svandt hen, men Capitain Herriston syntes ikke at tænke paa at reise. Han havde betalt sin Leie regelmæssigt i de første Uger, men var efterhaanden kommen bagud. Mølleren var en lettroende Mand, og da Capitainen forsikkrede ham, at det resterende Beløb skulde blive ham udbetalt først i October, paa hvilken Tid han ventede at faae Penge tilsendt, saa var Mr. Baxter, der syntes godt om sin Logerende, strax villig til at vente. Capitainen blev altsaa. Han tilbragte en stor Del af Dagen i Engene og fiskede efter Et eller Andet, skjøndt Ørredtiden forlængst var forbi. Paa disse ensomme Vandringer hændtes det meget ofte, at han traf sammen med Mary Baxter; om det skete ved fælles Aftale eller ikke, vidste Ingen, undtagen de selv. Mølleren var beskæftiget hele Dagen, og Harriets huslige Pligter lagde fuldstændig Beslag, saavel paa hendes Tid som paa hendes Tanker. Mary kunde saaledes omtrent gjøre og lade, hvad hun vilde.

For hende vare disse Vandringer gennem Mark og Eng og over de grønne Høie, som hævede sig amfiteatralisk omkring Lowminster, ligesom Vandringer i en ny Paradisets Have. Det forekom hende som om et nyt og underfuldt Liv var begyndt for hende, siden hun første Gang havde seet James Herriston. Allerede for nogen Tid siden havde de givet hinanden Løfte om ubrødelig Troskab; han havde ikke været istand til at modstaae det ømme, undseelige Blik af disse trofaste Øine, som saa tydelig fortalte ham, at han var elsket, og en Dag, da de To vare alene i Haven, bleve de Ord udtalte, som beseglede Mary Baxters Skjebne.

»Mary,« sagde han pludseligt, »saasandt jeg lever, jeg troer Du elsker mig.«

Han saae ned paa hendes blussende Kinder, medens et Smil spillede om hans Mund.

»Et saadant uværdigt og unyttigt Menneske, som jeg er, der ikke fortjener nogen Piges Kjærlighed eller Agtelse,« vedblev han i sin vante sløve og ligegyldige Tone.

Mary foer opbragt op ved disse Ord. Han var ikke uværdig; han fortjente at blive elsket af en Pige, der var langt bedre end hun, at blive elsket af enhver Kvinde.

»Min kjære Pige,« sagde han, idet han fremdeles tilsmilede hende, som om hun kunde have været et smukt Barn; »hvad kan jeg byde en Kvinde? Hvilken Stilling for Øieblikket, hvilke Forhaabninger for Fremtiden? Du er den sødeste og elskeligste Pige, jeg nogensinde har seet, og dersom jeg ikke var den, jeg er, vilde jeg bede Dig om, at blive min Hustru imorgen.«

»Naar blot Du elsker mig,« stammede hun, »er der intet Andet paa Jorden, jeg bryder mig om.«

»Ja, jeg elsker Dig, Mary; det er umuligt at kjende Dig som jeg gjør, uden at elske Dig. Dersom jeg engang kommer i den Stilling, at jeg kan gifte mig, saa skal det blive med Dig; men Gud maa vide, om den Tid nogensinde kommer.«

Det var efter denne Samtale, at de mødtes saa ofte i Mark og Eng. Mary var udsigelig lykkelig ved den Overbevisning, at James Herriston elskede hende. Hun tænkte kun lidt paa den fjerne, uvisse Fremtid, i hvilken hun maaskee skulde blive hans Hustru. Det var nok for hende at vide, at hun var elsket af den Mand, der efter hendes Mening stod saa uendelig høit over hende. De talte aldrig om Fremtiden. James Herriston tog med en vis sløv Tilfredsstillelse imod Marys Hyldest. Han var lykkeligere i denne Piges Selskab, end han havde været i lang Tid. Paa en Maade følte han sig gjenopreist ved saa megen Hengivenhed og Kjærlighed. Naar Alt kom til Alt, var han ikke saa uværdig